

De ce nu cred in Holocaust?

10 septembrie 2012

Foto (Evrei care au supraviețuit Holocaustului, prezenți la ceremonia anuală de la Ierusalim, organizată la Memorialul Catastrofei și Eroismului de la Yad Vashem, și dedicată comemorării jertfelor Holocaustului).

Operațiunea "Holocaust", gândită și pusă în aplicare de mafia sionistă, a permis în anii de după război extorcarea multor țări de sute de miliarde de dolari, într-o manieră ce denotă o adevărată hotie, un furt evident și o înșelăciune de proporții pentru milioane de oameni.

Am renunțat să mai cred în Holocaust, deoarece născocitorii acestui mit m-au crezut un idiot, care continua cu temeinicie să dea drept adevărate fapte inexistente și neverosimile. Am observat demult că în toată teoria Holocaustului, oricare ar fi elementele supuse analizei, te izbesti de tot felul de neconcordanțe și neconvergente. Puteti lua orice istorisire cunoscută și legată de Holocaust și vei observa că aceasta reprezintă practic o înșiruire de exagerări, născociri și falsuri, ca de exemplu "lista lui Schindler", "săpunul făcut din evrei", "groapa cu cadavre", "protocoalele Conferinței de la Wanz", "uciderea cu parul", "rapoartele Einsatzgrupp", "camerele de gazare", "motoarele Diesel ca instrumente de ucis", "masinile ucigase", "Jurnalul Annei Frank", "abajururile din piele de evreu", "benzile rulante ale morții", "rascoala din ghetto-ul de la Varșovia", și multe altele.

Cu insistență suntem obligați să credem în maceluri de proporții uriașe pe altarul armamentelor chimice, care nu au lăsat practic niciun fel de urme, nici camere de gazare, nici planuri ale acestora, nici fotografii, nici instrucțiuni de utilizare a respectivelor camere, nici rezultate privind descoperirea măcar a vreunei victime a gazării, nicio groapă comună, nici cenusa, nici oase de cadavre, nici măcar documente, nimic.

Dacă ați încerca măcar să vă aventurați un pic în problematica Holocaustului, ați constata că adepții acestui fenomen, în principiu, nu prea au cu ce să-și susțină propriile "teorii nauștoare". Vei întâlni în arsenalul lor demonstrativ necunoscută cifra de "6 milioane", câteva fotografii, care sub nicio formă nu confirmă existența Holocaustului, și ca ultim argument, trimiteri la o sursă evreiască frecventă de documentare, Wikipedia, denumită în glumă de către foarte mulți "Jidopedia".

Vi s-ar putea vorbi despre "Protocolul Conferinței de la Wanz", dar asta ar trebui deja să vă pună pe gânduri. La fel ne-am putea gândi că la un document important și despre hartiutele de împachetat bomboane, spunând că ele contin contin însemnări ale producătorului în care trebuie să fie descifrată o "decizie de importanță crucială". Pentru că discuții și analize fundamentate științific despre Holocaust nu sunt permise, iar studiarea dovezilor materiale despre existența lui este interzisă, de la sine reiese

ca acest fenomen se reduce practic la o colectie de mituri, care nu sunt confirmate de niciun fel de studii serioase.

Un exemplu elocvent al unuia din miturile de baza ale Holocaustului, este “tragedia de la Babyi Yar”, o tema aparuta numai dintr-o insiruire de nascociri incredibile ale catorva evrei racolati de NKVD, o carte fantezista, o simfonie si cateva versuri, scrise si ele tot de evrei. E de ras, dar in 70 de ani inca nu s-a reusit identificarea locului unde au fost executati evreii si nici macar a unor cat de putine urme care sa confirme existenta lui.

Intreaga teorie a Holocaustului se bazeaza numai pe marturii neconcludente ale catorva zeci de evrei, recunoscute fortat prin declaratii ale nemtilor judecati ulterior. Nu exista documente care sa confirme Holocaustul. Lipsesc gropile comune cu victimele acestuia. Nu exista niciun fel de material de proba si confirmare a celor mai importante evenimente ale Holocaustului.

Despre Holocaust si cele mai importante evenimente ale lui se poate vorbi doar la modul principial, prin prisma faptului ca fiecare specialist in problematica Holocaustului are propria lui abordare a fenomenului, o interpreteaza in mod specific si isi expune propriile lui evaluari vizavi de numarul victimelor, care, in functie de fiecare eveniment analizat, ajung sa difere in evaluarile lor cu milioanele. In concluzie, Holocaustul se transforma practic deliberat intr-o “abstractie ininteligibila” lipsita de forma concreta, iar divergentele in cifre de ordinul milioanele, chiar si printre adeptii inversunati ai Holocaustului, ne demonstreaza inca o data ca nu exista date stiintifice despre evenimentele Holocaustului.

Caracterul indefinit si neclar al acestei legende transforma discutia despre Holocaust intr-o pura fantasmagorie. Ce poti discuta despre acest fenomen, in conditiile in care oponentii tai nu sunt practic in stare sa formuleze niciun element care sa constituie baza de discutie despre el? Se pare ca aceasta abordare nu e chiar intamplatoare, adica daca subiectul discutiei nu este definit, atunci de unde sa apara o opozitie convingatoare vizavi de elementele expuse? Nici nu incepi bine sa discuti o anumita versiune, ca imediat ti se va spune ca totul s-a intamplat altfel si te trezesti ca in fata ai o situatie total diferita.

Foarte interesant este faptul ca in evaluarea Holocaustului versiunile divergente nu se exclud una pe alta, lucru practic trecut cu vederea de catre toti adeptii fenomenului, pentru care cel mai important este sa insufle faptul ca Holocaustul a fost cel mai ingrozitor si infiorator fenomen din intreaga istorie a lumii, fara a mai lua in considerare si detaliile, absolut lipsite de importanta in opinia lor. Nu le plac deloc discutiile legate de detalii. Pentru ce atatea detalii, daca oricum nu se poate constientiza toata nenorocirea adusa de Holocaust?

Indoielile apar imediat ce incerci sa intelegi ceva din adunatura de mituri care compun Holocaustul, afundandu-te in detalii. Acestea sunt, insa, foarte abil ocolite de catre adeptii fenomenului, care iti vor spune ca “n-a fost chiar asa”:

- La Babyi Yar au fost impuscati sute de mii de evrei...

- Unde anume?
- Mda, inca nici acum nu se stie...
- Dar unde sunt cadavrele?
- Hmm... au fost arse...
- Dar ce s-a intamplat cu cenusa?
- Au imprastiat-o dupa aia...
- La Treblinka, aproape un milion de oameni au fost otraviti cu gaz de esapament...
- Unde anume?
- Intr-o cabana de lemn, pe care dupa aia au distrus-o...
- Dar unde sunt cadavrele?
- Le-au ars...
- Bine, dar unde s-a dus cenusa?
- Au imprastiat-o dupa aia...

Detaliile sunt "calcaiul lui Ahile" al descrierilor despre Holocaust, insa fara ele nu putem intelege logica evenimentelor fenomenului. In miturile Holocaustului, totul parca e ca intr-o vrajitorie. Un exemplu clasic: sustinatorii versiunii "Holocaustului gloantelor" isi incheie abordarea cam asa: "...si atunci i-au luat pe evrei in padure si i-au impuscat". Problema nu este in faptul ca gropile nu s-au gasit si cadavrele nu au fost exhumate, ci s-ar pune cam asa: cine, sa zicem, si unde a inceput sa sape groapa?

Exact aceleasi intrebari se pot pune si pe linia altor versiuni: masinile mortii pe mana cui au fost date, cine le-a manevrat si intretinut? Daca la Babiy Yar se zice ca au fost arse o suta de mii de cadavre, atunci cine, in ce fel si de unde a adus o cantitate atat de mare de lemne? Daca sute de mii de evrei au fost arsi in crematoriile de la Auschwitz, atunci unde era amplasat depozitul de carbuni (lemne) si cum anume a fost adus combustibilul si incarcat in cuptoare? Daca la Auschwitz evreii erau otraviti cu praf de gandaci, aruncat prin niste gauri din acoperis, atunci in ce fel a fost adus praful pe acoperis, cum anume si de catre cine aruncat? Statea oare pe acoperis un SS-ist, care deschidea cutia cu un cutit de conserve si apoi dadea drumul prafului prin gauri? Sau il mai ajuta cineva? Si cutiile i le arunca cineva pe acoperis de jossau le urcau cu scarile? Daca erau scari, atunci erau ridicate cu genti sau cu saci?

Camera de gazare putea fi privita de la niste ferestre aflate la o distanta de 30 de metri(?!!!) de ea, intr-un spital ultramodern la vremea aceea, ceea ce insemna ca toti bolnavii si personalul aceluia spital trebuiau sa fie martorii aceluia "macel ss-ist" si sa-l descrie cu lux de amanunte, insa nu exista nici macar o descriere! Identificarea celor care se aflau atunci in spital nu ar fi fost o problema, intrucat toate fisele medicale s-au pastrat.

Puteti lua orice “mit” al Holocaustului, exersand un pic in detaliile lui si aplicandu-i cunostintele unui profesionist. Spre exemplu, se afirma ca in lagarele de la Belzet, Sobibor si Treblinka, oamenii erau otraviti in depozite de lemn cu emisii de gaze provenite de la un motor de tanc scos din uz.

Un motorist va poate spune care sunt limitele unui astfel de motor, iar un ecolog va poate confirma daca se poate asigura un mediu ermetic intr-un depozit de lemn si, in general, cam cat de toxice sunt emisiile de gaze ale unui motor Diesel. Un economist ar putea sa-si inchipuie daca merita sau nu sa transporti oameni prin toata Europa catre un depozit de lemne si un motor de tanc scos din uz, in conditiile unor resurse limitate sau daca poti sa “organizezi” un asemenea cosmar pe loc. Un psiholog ar putea sa se intrebe chiar, intr-un final, daca nemtilor, oameni pedanti si organizati de altfel, le este caracteristica organizarea unor astfel de transporturi inutile. Orice om rational isi pune o sumendenie de intrebari vizavi de descrierile Holocaustului.

In timpul razboiului, cateva ziare publicau stiri potrivit carora evreii erau transformati in clei de tamplarie si ulei de motor, si nimeni nu le nega. Deci ce sa intelegem, cleiul si uleiul de motor s-au pastrat practic pana acum in variantele oficiale ale Holocaustului? “Sapunul facut din evrei” a fost deja demontat, dar “abajururile din piele de evreu” inca nu. Prin urmare, “abajururile” inca exista in varianta oficiala?

Cei mai in varsta inca isi mai amintesc de necontentul cantec de la radio al anilor '70 din fosta URSS, “Alarma de la Buchenwald”, in interpretarea lui Muslim Magomaev. Suna cam asa:

“Trezeste-te o clipa, lume multa!
Asculta, asculta!
Suna la unison –
De peste tot in Buchenwald
Al clopotului zvon,
Al clopotului zvon.
E sange renascut si inchegat
In dangatul aramei din clopot.
Sunt victimele ce din scrum s-au ridicat
Si-s rasculate in clocot.
Si-s rasculate in clocot,
Si-s rasculate, si-s rasculate
Si-s rasculate, si-s rasculate,
Si-s rasculate in clocot!
Si-s rasculate, si-s rasculate
Si-s rasculate in clocot.
Sute de mii de arsi de vii
Se-asaza, se-asaza,
Unul langa celalat se randuiesc.
Coloane internationale cu noi vorbesc,
Cu noi vorbesc.
Auziti zgomotul sacadat ce s-a-ntins?
Nu-i nici furtuna, nici uragan.
Este oceanul, Pacificul Ocean

De atomicul vifor cuprins
Si geme, geme,
Pacificul Ocean.
Si geme, geme,
Pacificul Ocean.
Trezeste-te o clipa, lume multa!
Asculta, asculta!
Suna la unison –
De peste tot in Buchenwald
Al clopotului zvon,
Al clopotului zvon.
Sunetul pluteste, pluteste,
Peste intreg pamantul.
Si urla emotionat eterul:
Oameni ai lumii, de trei ori mai prevazatori fiti,
Pacea paziti, pacea paziti,
Paziti, paziti,
Pacea paziti!
Paziti, paziti,
Pacea paziti!

Cantecul ne aduce astazi aminte de faptul ca, potrivit primei versiuni a Holocaustului, nazistii ii ardeau pe evrei de vii (practic, de aceea fenomenul se si numeste Holocaust, cuvantul insemnand in textele religioase "jertfire prin ardere completa"). Cum am putea insa afla daca tema arderii de viu a fost deja scoasa din versiunea canonica? Nu au existat niciun fel de mentiuni de la "guru" Holocaustului. Exista, oare, pe Internet vreun site care sa ne dea vreo indicatie legata de vreo versiune noua a Holocaustului?

In pofida nenumaratelor versiuni existente, niciuna nu aminteste de evacuările masive ale evreilor din inima URSS. Potrivit datelor statistice, din teritoriile sovietice ocupate de nemti, precum si din Galitia, Belorusia de Vest si Pribaltika, anexate URSS in 1939, ar fi fost evacuati cam toti evreii, aproximativ 4 milioane de oameni. Evreii au fost evacuati pana si din orasele de granita, 52.000 din 65.000 existenti in Chisinau, potrivit Agentiei de Stiri Evreiesti!

Din datele detinute de Agentia Centrala a URSS, procentul de evrei evacuati la 15 septembrie 1941 din totalul populatiei evacuate (care nu includea si copiii din institutiile destinate lor) a fost de 24,8 % (locul 2 dupa rusii majoritari care lucrau in fabricile sovietice). In urma evacuărilor, populatia evreiasca din regiunile Molotovsk (astazi Perm) si Sverdlovsk a crescut de 8 ori. La inceputul Marelui Razboi de Aparare a Patriei, numai in Uzbekistan, Kazahstan si alte republici ale Asiei Centrale, au fost evacuati cca. 1,5 milioane de evrei. Potrivit datelor detinute de Consiliul Sovietic pe probleme de evacuare, in prima parte a lui decembrie 1941, procentul evreilor evacuati se ridica la 26,9 % din totalul intregii populatii evacuate.

De ce procesul de evacuare, fara precedent de altfel in istoria mondiala, nu este studiat de catre evrei si de ce nu sunt lucrari de dizertatie despre aceasta scrise de

ei? In arhive inca exista documente si fise de evacuare. Chiar si cei 250.000 de evrei polonezi (dupa alte statistici, 300.000), pe care nemtii i-au eliberat din teritoriile poloneze ocupate de ei, au fost evacuati in interiorul URSS, iar documente care atesta acest lucru exista. De ce aceasta tema nu-i intereseaza?

Foarte multe documente neaga existenta asa-numitului Holocaust. Spre exemplu, in Arhiva nationala din Bad Arolzen (Germania) se gasesc zeci de milioane de fise de evidenta secretizate ale celor care au fost deportati in lagare. La Moscova exista intreaga arhiva din Oswenzim, care contine si ea date personale ale celor detinuti. In fisele respective, sunt mentionate toate deplasarile si multe alte date despre cei incarcerati, inclusiv cele legate de muncile pe care acestia le efectuau si chiar de recompensele primite. Exista si "cartile de deces", unde sunt inregistrate cu acuratete cauzele mortii fiecarui detinut.

Reamintesc faptul ca in lagare detinutii ispaseau o sentinta vremelnica, cei care incheiau perioada de detentie fiind eliberati. Chiar si casatoria si moartea, daca acestea se produceau, erau inregistrate in fisele de evidenta, exact dupa modelul activitatii de stare civila, practic arhiva din Bad Arolzen fiind o arhiva de stare civila. Evreii care au stat in ghetto-uri inca isi mai amintesc ca, daca cineva din rudele apropiate murea, spre exemplu la Oswenzim, ei erau instiintati de respectivul deces prin posta.

Toate datele despre detinutii lagarelor sunt insa secretizate. In Bad Arolzen, pe motivul "ingerintelor in viata personala", la Moscova fara niciun motiv. Cu toate acestea, evreii nu solicita deschiderea arhivelor si elucidarea adevarului despre Holocaust, ci, dimpotriva, doresc ca viata lor personala din timpul razboiului, cea nelegata de Holocaust, sa fie "aparata".

Propovaditorii Holocaustului sunt mai mult decat convinsi ca ordinul de executare a evreilor nu s-a pastrat. Eu admit, in principiu, ca acest document important ar fi putut sa fie distrus. Cu toate acestea, insa, documentul principal care a pus in miscare lichidarea evreilor in masa, ar fi trebuit sa genereze pentru implementarea lui o multitudine de alte documente secundare.

Spre exemplu, propaganda Holocaustului afirma ca la ... au fost arse o suta de mii de cadavre. Pentru asta, sunt necesare mii de tone de lemne, zeci de camioane de transport, mii de tone de combustibil. Unde sunt documentele pentru achizitionarea lemnului? Dar ordinul de transport al lor? Pe vremea aceea se duceau lupte grele, nemtii erau in retragere, in doua luni armata sovietica intra in Kiev. In conditiile astea, cine putea da un ordin de folosire a unor mijloace de transport deficitare pentru arderea unor cadavre?

Daca cineva in naivitatea lui crede ca nemtii luau tot de la oameni, atunci se insala. Totul se achizitiona oficial pe Reichsmark de la persoane fizice si intreprinderi. Va amintiti de tatal Annei Frank, cel care vindea Wehrmacht-ului substante chimice pentru bombele cu fitil si pastrarea sangelui, va aduceti aminte de filmul "Fapta

cercetasului” despre cum se produceau periile cu par de porc, cu vestita fraza “Ai rabdare, si peria dumneavoastra se va transforma in aur”.

Oricine, chiar si cel mai putin familiarizat cu activitatea de conducere, stie ca un ordin al esalonului superior genereaza o multitudine de documente secundare din partea esaloanelor inferioare. Nici nu se mai discuta acest lucru la birocrazia nemteasca, unde de foarte mult timp totul se justifica prin hartii. Asta spune ca cele mai importante reflectari ale miturilor Holocaustului nu se confirma sub nicio forma cu date ulterioare. In sustinerea acestei afirmatii, va aduc alt exemplu.

Exista zeci de mii de fotografii ale lagarului de la Oswenzim. Toti au vazut fotografiile care immortalizeaza sosirea trenurilor cu detinutii de la Auschwitz-1. In fotografii este clara absenta personalului de paza, in timp ce se pot vedea fetzele bucuroase ale celor in uniforma de detinut de la Oswenzim, care cautau printre cei sositii rude sau cunostinte apropiate.

Desigur ca, sub aceste fotografii, adeptii Holocaustului au scris “cei sositii pentru ardere in camerele de gaze”. Nicio fotografie insa nu immortalizeaza aparitia in lagar a vreunui transport de carbuni, macar a vreunei mobile de carbuni deja datajos sau macar a vreunui loc de pastrare a carbunelui necesar pentru arderea a milioane de oameni.

De ce nu este cercetata de catre evrei viata din ghetto-urile Cernovitz, Proskurov, Kremenciug, Vinnita, Jmerinka, Kamenet-Podolskyi, Minsk sau din alte zeci de orase? Nu cumva din cauza faptului ca iudenratele (consiliile evreiesti) si rabinatele colaborau cu nazistii, iar pe evrei nu-i terorizau deloc nemtii, ci chiar politia lor evreiasca de sange?

In Europa au fost infiintate in total 1.000 de ghetto-uri, in care au trait cca. 1 milion de evrei. In “Indreptarul lagarelor, puscariilor si ghetto-urilor de pe teritoriul Ucrainei ocupate (1941-1944)”, editat in 2000 de catre Comitetul de Stat al Arhivelor Ucrainei , sunt mentionate peste 300 de ghetto-uri, ceea ce inseamna ca in Ucraina erau 300 de iudenrate, fiecare avand cate 10-15 evrei si rabini cu influenta, si zeci, poate chiar sute de evrei politisti (in ghetto-urile din Lvov erau 750 de politisti evrei).

Reamintesc faptul ca ghetto-ul era o zona de locuit, care functiona dupa principiile de autoconducere evreiesti, pe teritoriile ocupate aflate sub control nemtesc, unde evreii erau adusi cu forta pentru a fi izolati de restul populatiei non-evreiesti. Organul de autoconducere era iudenratul (consiliul evreiesc), din care faceau parte cei mai influenti oameni din oras. Spre exemplu, in Zlocev (regiunea Lvov-ului), membri ai iudenratului erau 12 oameni cu titlul de doctor in stiinte. Iudenratul era responsabil de activitatea de gospodarie a ghetto-ului, ordinea si disciplina in interiorul lui fiind asigurate de catre politia evreiasca.

Foarte adesea, in contextul Holocaustului, este mentionat ghetto-ul din Varsovia, infiintat in 1940 si care ajunsese sa stranga cca. 500 de mii de membri. Evreii lucrau dupa ordinele date de nemti atat in interiorul lui, cat si in afara lui. Esalonul superior din ghetto il constituiau comerciantii de success, contrabandistii, proprietarii si co-

proprietarii de intreprinderi, functionarii de rang inalt din iudenrat si agentii Gestapo-ului. Ei organizau nunti extrem de luxoase, isi imbracau femeile in blanuri scumpe si le daruiau drept cadouri briliante, pentru ei lucrau restaurante si cluburi de noapte cu mancaruri alese si muzica, pentru ei se aduceau mii de litri de vodca.

“Veneau bogatasi, plini de aur si briliante, acolo, la mese, cu mancaruri alese si sub pocnetul dopurilor de sampanie, damele de consumatie cu buzele strident rujate isi ofereau serviciile ofiterilor corupti.”

Asa descria o cafenea din centru Vladislav Spillman, a carui carte, “Pianistul”, a stat la baza filmului cu acelasi nume al regizorului Roman Polanski.

“In calesti stateau asezati lasciv domni si doamne sclipitoare, iarna imbracati in costume scumpe de lana, vara, cu palarii frantuzesti scumpe de matase.”

In ghetto erau 6 teatre, restaurante, cafenele, insa evreii se delectau in timpul liber nu numai in institutii de acest gen, ci si foarte adesea in bordeluri private si cluburi cu jocuri de carti, care aparusera aproape in fiecare casa...

Coruptia si birurile din ghetto-ul varsovian ajunsesera la limite astronomice. Membrii iudenratului si ai politiei evreiesti se imbogateau cu sume fantastice de pe urma coruptiei si birurilor. Spre exemplu, nemtii permisesera evreilor din ghetto sa aiba nu mai mult de 70 de brutarii, insa “la negru” functionau peste 800. Ele foloseau materia prima adusa in ghetto prin contrabanda. Proprietarii acestor brutarii “la negru” erau practic jupuiti de propria politie evreiasca, de iudenrat si de gangsteri.

Multi contrabandisti cazuti in plasa politiei deveneau agenti Gestapo, furnizand informatii pretioase despre aurul ascuns sau activitatile bandelor de hoti. Asa au devenit contrabandistii Kon si Heller, care au reusit sa acapareze in mainile lor intreaga activitate de transport in interiorul ghetto-ului, aducand-o la dimensiuni uluitoare. In vara lui 1942, ei au fost lichidati de concurenta. Ghetto-ul din Varsovia ajunsese centrul national al tuturor operatiunilor valutare nelegale de pe intreg teritoriul Poloniei, “bursa neagra” a ghetto-ului fixand cursul valutar pentru toata tara.

Personal, m-a surprins un alt lucru din activitatea “bursei negre” a ghetto-ului. Ca printr-o minune si dintr-o data, un evreu supravietuitor al Holocaustului si-a amintit ca acolo se tranzactionau loturi de pamant din Palestina!

Foarte interesant, de ce evreii numesc “rascoala” epurarea facuta de nemti in aprilie 1943 a ghetto-ului varsovian, decazut in coruptie si prostitutie? De ce evreii se tem sa spuna adevarul despre cine impotriva cui s-a rasculat? Ca doar raidurile nemtesti au fost provocate de bandele de hoti evrei inarmate pana in dinti, racketii si contrabandistii, care puneau in pericol viata populatiei de rand, a batranilor, femeilor si copiilor.

Luptatorii evrei nu “s-au rasculat” deloc impotriva nemtilor, asa cum spune istoria, ei au batut chiar in ghetto politia evreiasca si aproape tot iudenratul, i-au omorat pe artistii teatrelor, pe jurnalisti, de mana criminala a mafiei evreiesti pierind 59 din cei 60 de colaboratori ai ziarului “Jagev” (“Faclia”). Ei l-au ucis miseleste pe unul din

conducatorii ghetto-ului, sculptorul si sionistul de marca in varsta de 80 de ani, Alfred Nossig. Banditii terorizau populatia din ghetto-ul varsovian, jupuindu-i practic pe toti cu biruri de racket. Acelora care nu vroiau sa plateasca, le erau rapiti copiii si dusi in inchisori subterane pe strada Mil 2 si pe teritoriul intreprinderii "Tebens", unde erau supusi unor chinuri ingrozitoare.

Hotii luau tot, fara sa se gandeasca, si de la saraci, si de la bogati. Furau de la mana ceasuri, bijuterii, strangeau toti banii, imbracamintea inca buna de purtat, chiar si rezervele de mancare tinute ascunse pentru zile negre. Bandele de hoti terorizau ghetto-ul. Adesea, in miezul noptii, bandele se impuscau intre ele, ghetto-ul din Varsovia ajungand o jungla, unde unul se arunca asupra celuilalt, iar strigatele evreilor napastuiti se auzeau din ce in ce mai des.

De trei ori, in plina zi, banditii au jefuit casa iudenratului de banii care trebuiau sa fie folositi pentru hrana copiilor fara locuinta, ingrijirea bolnavilor de tifos si alte necesitati sociale. Ei au jefuit iudenratul cu o patrimoniu de million de zloti, iar departamentul de asigurare cu 700.000 zloti. Iudenratul si-a platit contributia la timp, insa departamentul de asigurari a refuzat. Atunci, gangsterii evrei l-au rapit pe fiul casierului departamentului si l-au tinut ascuns cateva zile, dupa care au primit suma ceruta. Dar numai dupa ce banditii au inceput sa se arunce asupra patrulelor nemtesti, de abia atunci au intervenit nemtii, care nu mai suportau toata nebunia evreilor, si, dupa cum spuneau ei, au organizat "raidul impotriva hotilor". S-au implicat activ si politistii evrei, cei care stiau bine locurile, ajutandu-i pe nemti in raziile lor prin cartiere.

Nu nemtii, ci gangsterii evrei au distrus ghetto-ul, aruncand in aer casele si dandu-le foc cu cocktail-uri Molotov. In focul marelui incendiu izbucnit, au pierit sute de oameni nevinovati. Nemtii au incercat sa stinga incendiul, insa fara succes, banditii dand foc pe rand la alte noi cladiri. Despre incercarile nereusite de minare a unei cladiri aflam din istorisirea unui luptator, Aaron Carmi:

"Si n-au reusit sa puna alte mine acolo. Trei dintre noi am coborat in subsol, ca sa-l aruncam in aer. Si ce sa vezi? Zaceau pe jos toti, cu limbile scoase. Iar eu... ce sa fac... tragedie mare!"

Un alt luptator, Kazik Rateizer, se confesa dupa ani si ani:

"Ce drept aveam, noi, un mic grup de tineri din ZOB (una din bande), sa hotaram asupra destinului multor altora? Ce drept aveam sa organizam acea rascoala? Decizia asta a condus la distrugerea ghetto-ului si la moartea altor oameni, care, posibil, sa fi putut ramane in viata altfel..."

Alexei Tokar pentru site-ul "Revizionismul Holocaustului".